Molnár Réka

Imaginatio

Néha, mikor a jól ismert utcák valószerűtlenül idegenné lesznek, mint az árnyakból összeférc elt díszletek, én, mint csont, hús és idegek, felöltöm kísértet ruhám, majd Én, mint könnyű lepel, mint alaktalan-látható, lebegve sodródom tova a káprázat itta városkép felett. Egyhelyben állva úszom: köröttem eloldódnak arcok, bokrok, térkövek, s testem, mint Reám aggatott rongybaba, mint otromba páncél s mázsás öltözet, láncként tart a földön, börtönőrei mind illékony gondolat-ketrecek.

Félig megélt, szabadon portyázó álmok fojtogatják a tereket, összepréselik a hézagokat, mind, mit lehet, majd olyannyira átkarolhatatlanná tágítják őket, hogy kezeim nem érinthetnek kapaszkodót. Az egyedüllét párhuzamosokat vetít a falakra, és megsokszorozza a szorongás keltette diszharmóniát. Az ég spirálba görbül, mint ama holland festő éjszakáján, kinek a világon először sikerült drágakövekké nemesítenie provence-i íriszeket.

Néha kazánként izzanak az út menti platánfák és színe-mélyülnek a sápadt sárga, haldokló levelek. Szédület hullámzik a levegőben és bizonytalanság. Abszurditás. Elképzelem, ahogyan egy fekete, műanyagszárú ollóval apró darabokra szaggatom a talpamhoz simuló, légbuborékokba kövült aszfaltbetont, a fecniket pedig egyenesen a szembejövők arcába pöccintem. Nem engedem őket meghökkentnek lenni – létezésük egyedül miattam lehetséges. Sein oder Nichtsein – a hamleti kérdést évezredek óta visszhangozzák a folyók és a tengerek. És a hegyek. Vagy a pillangók álmai. Lecsorognak a Himaláján és a Gangeszbe torkollanak, aztán belebuknak az óceánba, hogy egy világgal odább Homérosz nyelvén simogassák az újplatonikus Alexandriát.

Sein oder Nichtsein – éles kontúrokban táncolnak a színek a szemközti dombok egyenetlenségei között. Sein oder Nichtsein - panelházak otromba szürkesége piszkolja össze az idegenség áztatta, illuzórikus csodát. „Talán álmodni: ez a bökkenő” – szól kétségbeesetten Hamlet, s mellettem, lent, a hullámzó fűtenger felett, egy Atalanta lepke szárnycsapása újabb világokat remeg. Újabb kontúrokat és újabb színeket. Újabb összeférc elt díszletet. Hallgatom: az álom-itta térben most túlnani húrokon játszik a csend. Lassan meghal az idő - mennyei

paradoxon. „Mert hogy mi álmok jőnek a halálban, ha majd leráztuk mind e földi bajt, ez visszadöbbent.” – Sein oder Nichtsein.

Néha nem önmagam vagyok. Tulajdonképpen sohasem vagyok Önmagam. Énem beleoldódik az általam teremtett valótlanságokba. Pillanatokra vagyok szabad csak, mikor arra emlékezem: Lenni. Egyszer majd minden pillangók elhullanak. Akkor csak a Lenni marad.